

saabis, mil otsus oli tehtud, et ta lassima üle saatus „areenast“ otsuse pidi andma, oli ta õõd ja pääevad ainult selle suure sündmuse ja selle tagajärje pääle mõtelnud. Et tal enam mõju, võdimust ja iseloomu kindlust oli, kui fellegi teisel, kes ial nii sugusest loost osa võtnud, siis oli ta teinud, mis seegi enne teda teha ei olnud julgenud — oli uste saladuse wälja uurinud. Ta teadis, missuguse usse taga tiiger, missuguse taga neiu ootab.

Ta ei teadnud mitte ainult seda, missuguse usse taga neiu viibis, kes walmis oli hiisgawalt ja punastades wälja astuma, niipea kui üks lahti tehti, ta teadis ka, kes see neiu oli. Ta oli üks tööge ilusamatest ja armsamatest õuepreilite seas. Printsess ei tundnud teda mitte ainult, ta wihlas teda. Ta oli sagedasti näinud ehit wähemalt nägema arwanud, et see ilus neiu temo lassima pääle imestatwaid pilkud oli beitnud, ja mõnised ussus ta loguni, et neid pilkusid ta tähele pantud ja wastatud olid. Siin ja sääl oli ta neid ta koos rääkima näinud, tuli ainult filmapilgu, aga ees saa filmapilgugagi ütsteisele palju ütelda! — Wahest rääkisivid nad loguni ilmasünta asjadeest — kust wõis printsess seda teada? See neiu oli oma filmad üles printsessi lassima poole tösta julgenud ja sellepäras tihedas printsess teda nüüd töigest südamest.

Kui noormees end ümber seeras ja printsessi poolle waatas, puutusivid nende piljud soltu. Nii tarretuid filmi, kui printsessil, ei olnud telligil teisel praegu üün terve salga seas. Aga noormees märtas töhe, et printsess teadis, missuguse usse taga tiiger, missuguse taga neiu seis. Ta tundis oma armsama loomu ja ussus kindlasti, et see enne ei olnud järele jätnud, tunni uste saladust tundis,

mis muidu töögil saladuses oli, isegi tunningale. Noore mehe ainus lootus seisnes sellest, et printsess selle saladuse wälja uurits, ja kui ta tasse nüüd otsa wataas, teadis ta, et printsessil see tööste oli forda läinud.

Sääl tüsik ta rattu ja põnewast pilgugu: missugune? Kui ta seda wäljasti sõnadega oleks lüsnud, seegi poleks selgem olnud. Silmapilgugi ei olnud saotada. Ruttu kui wäll oli lüsimine langenud, niisama rattu pidi wästus tulema.

Printsessi parem läsi puhlas ta ees polstertatud wõre pääl. Ta liigutas lätt rattu paremale poole. Ainult wästust ootav noormees nägi seda. Röövide nende filmad viibisivid ainult all areenast seisva nooremehet pääli.

Noormees vööras end ümber ja sammus lüresti läbi tühja ruumi. Iga süda seisik, töif pidastwad hinge linni, iga film wablis liikumata ainult alla nooremehet pääle. Ilma et filmapilgugi oleks wiiwitanud, sammus ta paremat lätt seisva usse juurde ja tegi selle lahti.

Pääasti meie loo juures on nüüd lüsimine ja selle wastamine: „Kes tuli säält uskest wälja? Kas neiu wõi tiiger?“

Mida enam selle lüsimise üle järele mõtleme, seda rassem on selle pääle wastust leida. See lüsimus nõub inimlike südame uurimist, mis meid firgede tööge harulise massse labirintisse viib, kust raaste on wäljapääsemise ust leiba. Mõile järele, armas kalendrilugeja, aga mitte nii, nagu oleks selle lüsimise otsustamine siin woli all, waid nii, et palawa wereline, poolmetslit tunningatütar, selle hinges meebleheitmise leef armufadeduse tulega ühte sulanud, selle otsuse pidi andma. Tema oli armsama laotanud, aga kes pidi ta omale saama?

Kui sagedasti oli ta unes ja ilmsi metsilus ehmatu-